

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/485/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112200920
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3112200920.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa: W. M. F., s.r.o. so sídlom P. 5, V., IČO: XX XXX XXX, právne zastúpený TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o. so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti odporcovi: E. M., naposledy bytom M. č. XX, v konaní zastúpený opatrovníčkou Mgr. Janou Palkovou, vyššou súdnou úradníčkou Okresného súdu Trenčín, za účasti vedľajších účastníkov na strane odporcu: 1/ Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Nám. Legionárov 5, Prešov, IČO: 42 176 778, právne zastúpený JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom so sídlom Nám. SNP 7, Stropkov, 2/ OZ právna pomoc spotrebiteľom, so sídlom Sofijská 13, Košice, IČO: 42 247 268, právne zastúpený JUDr. Ladislavom Miklušom, advokátom so sídlom Stará Baštova 2, Košice, o zaplatenie 956,77 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín č. k. 22C/30/2012 - 50 zo dňa 28. mája 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku o náhrade trov vedľajšieho účastníka 1/ **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľ **j e p o v i n n ý** zaplatiť náhradu trov odvolacieho konania vedľajšieho účastníka 1/ vo výške 19,61 Eur, advokátovi JUDr. Ambrózovi Motykovi, do troch dní.

o d ô v o d n e n i e :

V záhlaví identifikovaným uznesením súd prvého stupňa zastavil konanie s poukazom na § 96 ods. 1 O.s.p. a súčasne rozhodol o vrátení súdneho poplatku navrhovateľovi. O trovách konania rozhodol v zmysle ust. § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. tak, že odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi 2/ ich náhradu nepriznal, zároveň zaviazal navrhovateľa zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi 1/ náhradu trov konania v sume 142,01 Eur. V časti odôvodnenia rozhodnutia súdu o náhrade trov konania konštatoval, že v danom prípade zavinil zastavenie konania navrhovateľ tým, že vzal návrh na začatie konania späť a bol povinný nahradiť odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi trovy konania. Odporcovi žiadne trovy nevznikli a preto mu ich súd prvého stupňa nepriznal. Vedľajšiemu účastníkovi 1/ priznal náhradu trov konania spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia pre JUDr. Ambróza Motyku, a to vo výške 142,01 Eur za 2 úkony právnej pomoci: prevzatie veci, príprava a odpor á 51,45 Eur, k tomu režijný paušál 1x 7,63 Eur + 1x 7,81 Eur + 20% DPH. Vedľajšiemu účastníkovi 2/ náhradu trov konania nepriznal, nakoľko tieto trovy nepovažoval za účelne vynaložené na uplatňovanie alebo bránenie práva vzhľadom na skutočnosť, že na strane odporcu na ochranu jeho práv spotrebiteľa vystupoval v konaní v predmetnom čase už iný vedľajší účastník.

Proti tomuto uzneseniu, jeho výrokovej časti, ktorou súd prvého stupňa priznal vedľajšiemu účastníkovi 1/ náhradu trov konania, podal v zákonnej odvolanie navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu a navrhol výrok rozhodnutia o trovách konania zmeniť a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznať. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania vo výške 19,33 Eur vrátane DPH. Považoval uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti za nesprávne z hľadiska

právneho posúdenia. Vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa - musí byť podľa jeho názoru sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Združenia na ochranu spotrebiteľa podľa § 25 zákona č. 250/2007 Z. z. majú pritom možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva. Tieto právne závery ustálil aj Krajský súd v Bratislave vo svojom rozhodnutí sp. zn. 5Co/26/2012, ako aj v rozhodnutí sp. zn. 3Cob/259/2011, ktorý v obdobných prípadoch nepriznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov právneho zastúpenia. Ako vyplýva z dôvodovej správy k zákonu č. 384/2008 Z.z., cieľom novelizácie Občianskeho súdneho poriadku bolo posilniť ochranu spotrebiteľa v sporoch vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv a umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby, najmä združenia na ochranu spotrebiteľov. Mal za to, že úmyslom zákonodarcu bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom, ktoré budú spôsobilé poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc, a ktoré budú v danej oblasti aj materiálne aj personálne vybavené a odborne kompetentné. Z vlastných skúseností mal vedomosť, že združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu odporcu, a to oznámením o vstupe združenia do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania. Z uvedeného je zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania, združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade. Navyše vedľajší účastník viaceré procesné podania nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, významných skutočností vzťahujúcich sa na predmet sporu. Rovnaký právny názor vyjadril aj Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí sp. zn. 6Co/141/2012. Ďalej poukázal na to, že uvedenú činnosť by malo byť schopné účelne zabezpečiť aj samotné združenie. Paušálny vstup združenia zastúpeného advokátom do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzujem dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. Obdobný právny názor vyslovil aj Krajský súd v Banskej Bystrici v rozhodnutí sp. zn. 17Co/91/2012, ako aj Krajský súd v Bratislave v rozhodnutí sp. zn. 9Co/420/2012, v ktorých vyjadrili dôvodné podozrenie, že skutočným cieľom združenia nie je ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa, ale zárobková činnosť právneho zástupcu vedľajšieho účastníka v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. V zmysle uvedeného navrhovateľ zastával názor, že trovy vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva, pričom Súd by nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporušil právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov konaní podľa čl. 47 ods. 2,3 Ústavy SR, čo vyvodil o.i. z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/03. Odhliadnuc od uvedeného nárok na náhradu trov právneho zastúpenia nemožno priznať, ak sa určité procesné podanie nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, procesne významných skutočností. Uvedené možno podľa navrhovateľa aplikovať aj na podania právneho zástupcu vedľajšieho účastníka, ktoré neobsahujú žiadne skutočnosti, vzťahujúce sa na predmet sporu, na skutočnosti, ktoré zostali medzi účastníkmi konania sporné a treba ich dokazovať a sú významné pre posúdenie veci samej. Činnosť vedľajšieho účastníka rozhodne nemožno z jeho pohľadu považovať za tak odborne náročnú, že by si vyžadovala úplné právnické vzdelanie, čo v rozhodnutí sp. zn. 10Co/110/2012 potvrdil aj Krajský súd v Žiline. Zastával názor, že skutočnosť, že súd účastníkovi právo na náhradu trov konania neprizná, sama o sebe neznamena popretie rovnosti podmienok v konkrétnom súdnom konaní, a ani odňatie procesného práva účastníka na zastúpenie advokátom, pričom na podporu svojej argumentácie spomenul rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/329/2012, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13CoE/218/2012, rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/98/2012 a ďalšie. Vo veci nebolo podľa jeho názoru možné aplikovať ani ustanovenie § 137 O.s.p., pretože združenie odporcu v konaní nezastupuje, v súvislosti s čím poukázal na právny názor Krajského súdu v Prešove vyjadrený v rozhodnutí sp. zn. 13Co/40/2012. Právne zastúpenie vedľajšieho účastníka mal z týchto dôvodov za nadbytočné, účelové a nehospodárne. Na záver uviedol, že v danom prípade bola na mieste aplikácia ustanovenia § 150 ods. 2 O.s.p., keďže s prihliadnutím na výšku sumy istiny uplatnenej v návrhu (956,77 Eur) ide o drobný spor, v ktorom trovy právneho zastúpenia vo výške 142,01 Eur sú značne neprímerané výške žalovanej istiny. Nakoľko vedľajší účastník vystupuje v obdobných veciach opakovane s obsahovo jednoduchými podaniami, súd prvého stupňa nemal vedľajšiemu účastníkovi priznať trovy právneho zastúpenia vo výške zjavne neúmernej výške istiny a povahy konania.

Vedľajší účastník vo vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol, aby odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti ako vecne správne potvrdil a navrhovateľa zaviazal k povinnosti zaplatiť mu náhradu trov odvolacieho konania vo výške 40,52 Eur. Hneď v úvode na podporu svojej argumentácie, ktorú označil za súdom známu, poukázal na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov, napr. uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 30.04.2013 č.k. 9Co/281/2012 - 83, uznesenie Krajského

súdu v Nitre zo dňa 31.07.2012 č.k. 25Co/179/2012 - 69, uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 20.05.2013 č.k. 11Co/24/2013 - 158, uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 23.08.2012 č.k. 3Cob/103/2012 - 112, uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 10.07.2012 č.k. 13Co/47/2012 - 75 a ďalšie. Uviedol, že argumentácia navrhovateľa sa stáva skutkovo aj právne nepresvedčivou, ak sa zaoberá neúčelnosťou trov vedľajšieho účastníka, pričom vďaka pôsobeniu vedľajšieho účastníka v konaní došlo k procesnému úspechu odporcu. Rovnako protirečivo podľa jeho názoru vyznieva aj konštatovanie o všeobecnosti podaní vedľajšieho účastníka, pričom zdôraznil, že ak by navrhovateľ nevzal návrh na začatie konania späť, musel by byť vo veci neúspešný, pretože súd by prihliadal na premlčanie uplatneného nároku pre dôvodne uplatnenú námietku premlčania. Vyjadril presvedčenie, že za neodôvodnený dispozičný úkon v podobe späťvzatia návrhu na začatie konania musí navrhovateľ znášať dôsledky a v danej súvislosti poukázal na judikát R 49/1993, ako aj uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.09.2001 sp. zn. 7M Cdo 4/2010. Ďalej uviedol, že navrhovateľ berie žaloby späť po tom, čo zistí vstup vedľajšieho účastníka do konania a jeho pôsobenie v ňom celkom racionálne, aby mu nevznikli ďalšie trovy, pretože dôvodne predpokladá, že v konaní už nebude úspešný, lebo v ňom nenájde len neinformovaného a rezignovaného spotrebiteľa, ale rovnocenného partnera v posudzovaní skutkových a právnych zistení. Za dôležité považoval, že odporca dosiahol procesný úspech a trovy by sa mali posudzovať predovšetkým z procesného hľadiska. Nesúhlasil ani s aplikáciou ust. § 150 ods. 2 O.s.p., nakoľko nejde o prípad, kedy trovy predstavujú niekoľkonásobne vyššiu sumu ako samotná pohľadávka. Predmetné ustanovenie je potrebné podľa jeho názoru aplikovať na trovy konania navrhovateľov v hromadných žalobách drobných sporov, preto ho nemožno uplatňovať na trovy konania odporcov a v návaznosti na to ani na trovy konania vedľajších účastníkov, ktorí vystupujú na ich strane. Pri trovách konania odporcov, ako aj vedľajších účastníkov je totiž právna pomoc poskytovaná individuálne, a to pri obrane proti konkrétnemu uplatňovanému nároku, pričom rovnaký právny názor je vyslovený aj napr. v uznesení Krajského súdu v Košiciach zo dňa 28.06.2013 č.k. 1Co/92/2013 - 122.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa trov vedľajšieho účastníka 1/ je potrebné ako vecne správne potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v návaznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd poukazuje na vecne správne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

Uznesenie súdu prvého stupňa v časti, v ktorej bolo rozhodnuté o zastavení konania, vrátení súdneho poplatku navrhovateľovi a nepriznaní trov odporcovi ako aj vedľajšiemu účastníkovi 2/ odvolaním napadnuté nebolo, preto v tejto časti je rozhodnutie súdu prvého stupňa právoplatné a rozhodovaním odvolacieho súdu nedotknuté.

Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvého stupňa pôvodne vyhovel návrhu navrhovateľa vydaním platobného rozkazu č.k. 22C/30/2012 - 33 zo dňa 07.12.2012, ktorý sa odporcovi nepodarilo doručiť do vlastných rúk. Pred vydaním predmetného platobného rozkazu oznámili vedľajší účastníci 1/ a 2/ z vlastnej iniciatívy svoj vstup do konania na stranu odporcu, pričom vedľajší účastník 1/ podal proti platobnému rozkazu v zákonnej lehote odpor, v ktorom zároveň vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku. Preto žiadal návrh v celom rozsahu zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania. V návaznosti na uvedené vzal navrhovateľ návrh na začatie konania v celom rozsahu späť bez uvedenia bližšieho odôvodnenia.

Náhrada trov sporového konania je ovplyvnená zásadou úspechu vo veci a zásadou zavinenia. Zmyslom zásady zavinenia, o ktorú ide v tomto prípade, je sankčná náhrada trov konania, ktoré by za iných okolností nevznikli.

Preto sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, ktorý pri rozhodovaní o trovách konania dôsledne postupoval podľa ust. § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p. s tým, že vedľajší účastník 1/ si trovy konania uplatnil riadne a včas. Účelné trovy vedľajšieho účastníka 1/ v konaní pred súdom prvého stupňa aj podľa názoru odvolacieho súdu vznikli titulom právneho zastúpenia s tým, že súd prvého stupňa správne pri určení výšky trov právneho zastúpenia patriacich vedľajšiemu účastníkovi 1/ postupoval podľa príslušných ustanovení vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov

za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Odmena bola vyčíslená riadne a včas, a preto sa v tejto časti odvolací súd stotožňuje s odôvodnením súdu prvého stupňa tak ako to predpokladá ust. § 219 ods. 2 O.s.p..

Odvolací súd sa teda v danom prípade nestotožnil s námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní, že trovy konania vedľajšieho účastníka 1/ nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva. Pokiaľ ide o namietanú účelnosť trov konania, odvolací súd sa nestotožňuje s tvrdením navrhovateľa, že vedľajší účastník sa vo svojich podaniach opakuje bez uvedenia nových, významných skutočností vzťahujúcich sa na predmet sporu, čo by malo viesť k záveru o ich neúčelnosti a následnému nepriznaniu ich náhrady. Pokiaľ aj vedľajší účastník vo svojej argumentácii používa argumenty vychádzajúce zo súdnej praxe, Občiansky súdny poriadok takýto spôsob obrany nevylučuje. Nemožno prehliadnuť, že aj navrhovateľ v obdobných právnych veciach na uplatnenie svojho práva používa rovnakú (takmer totožnú) argumentáciu, čo je odvolaciemu súdu známe z úradnej činnosti. Okrem uvedeného samotnú účelnosť trov je podľa názoru odvolacieho súdu potrebné posudzovať predovšetkým vo väzbe na výsledok sporového konania, ktoré pre odporcu po intervencii vedľajšieho účastníka 1/ a následnom späťvzatí návrhu navrhovateľom dopadlo v konečnom dôsledku úspešne.

Odvolací súd konštatuje, že nepriznanie trov vedľajšiemu účastníkovi 1/ by tak, ako správne konštatoval vedľajší účastník 1/ vo svojom odvolaní, znamenalo porušenie princípu rovnosti zbraní v občianskom súdnom konaní. Pokiaľ je prípustné, aby samotný navrhovateľ bol právne zastúpený v konaní, ktoré podľa jeho názoru nespĺňa znaky právne zložitejšieho prípadu, a v prípade svojho procesného úspechu, prípadne zastavenia konania zavineného odporcom, mu bola priznaná náhrada trov konania vrátane trov právneho zastúpenia, môže si aj vedľajší účastník na strane odporcu vychádzajúc z ust. § 93 ods. 4 O.s.p. zvoliť právneho zástupcu, ktorý ho bude v konaní zastupovať a ktorému pri splnení zákonných predpokladov rovnako prislúcha právo na náhradu trov právneho zastúpenia, ak tu nie sú iné okolnosti hodné osobitného zreteľa, pričom takéto iné okolnosti v prejednávanej veci odvolacím súdom zistené neboli.

V prejednávanej veci odvolací súd zároveň nevidí priestor na aplikáciu ust. § 150 ods. 2 O.s.p. tak, ako to v závere odvolania navrhol navrhovateľ, keď v danom prípade nepovažuje pomer medzi sumou uplatnenej pohľadávky a výškou náhrady trov konania za neprimeraný. Z dôvodovej správy k zákonu č. 384/2008 Z.z., ktorý s účinnosťou od 15.10.2008 do Občianskeho súdneho poriadku doplnil druhý odsek ust. § 150, vyplýva, že uplatnenie moderačného práva súdu v zmysle tohto ustanovenia prichádza do úvahy spravidla v prípadoch, v ktorých trovy konania predstavujú niekoľkonásobne vyššiu sumu ako samotná pohľadávka, v čo v prejednávanej veci zjavne splnené nie je.

Pokiaľ niektoré odvolacie súdy rozhodujú iným spôsobom, takýmto rozhodovaním iných odvolacích súdov v prejednávanej veci Krajský súd v Trenčíne viazaný nie je.

Preto bolo uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka 1/ v súlade s ust. § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdené.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p., kedy vedľajšiemu účastníkovi 1/, ktorý bol v odvolacom konaní procesne úspešný a trovy odvolacieho konania si riadne uplatnil, bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania voči neúspešnému navrhovateľovi vo výške 19,61 Eur vrátane DPH, a to za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 20.06.2014 podľa ust. § 13a ods. 2 písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny, t. j. vo výške 8,30 Eur (v danom prípade odvolanie bolo podané len proti výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka, teda rozhodujúca je suma, ktorú žiadal ako nárok uplatňovaný v odvolaní, a to trovy konania v celkovej výške 142,01 Eur), k tomu príslušný režijný paušál vo výške 8,04 Eur podľa ust. § 16 ods. 3 vyhlášky a DPH 20%.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.